

og det var et Forslag af en ejendommeligt Karakter, som, hvis Forventningerne til det virkelig holder Stik, vilde have vidtgaaende Virkninger, saa jeg mener ogsaa, det bør overvejes og gennemtænkes — det synes jeg under alle Omstændigheder, det fortjener.

Der var et andet Spørgsmaal, jeg gerne vilde udtale mig om og det i stik Mod sætning til den sidste ærede Taler (Axel Dam), som jo i Kraft af sin Stilling som Retsstatsmand er saa doktrinær overfor Indførelse af noget, der bare kan lugte af Tvang, at han slet ikke kan tænke sig, at de delegerede, som møder til Forligshandlingen, skulde møde med et Mandat, der gav dem Ret til at afslutte denne Handling, saaledes at det skulde være bindende for dem, der havde udsendt de delegerede. I Modsætning til denne Opfattelse har jeg altid under disse Forhandlinger savnet netop et bagved de delegerede staaende bindende Mandat. Af rent praktiske Grunde, og navnlig naar det er meget store, for Samfundet betydningsfulde Konflikter, det drejer sig om, er det jo en ren Kalamitet, at man i Retten eller Enighedskammeret bliver enig om eet, og det vedtages der, og saa gaar man ud til Urafstemning, og saa falder det dér, hvorefter man saa skal have det hele op igen, blot skærpet gennem indre Stridigheder indenfor Organisationerne og paa mange andre Maader.

Jeg mener derfor, at Sagen næsten med Nødvendighed kræver dette Mandat, der binder, til dem, der er delegerede, og jeg mener rigtigt nok ogsaa, at der til en vis Grad ligger en Falliterklæring i ikke at kunne give et saadant Mandat, for der ligger jo dog det under: Vi kan ikke mellem vore finde en eneste Mand, som vi har den fulde faste Tillid til, at han baade har Evner og Villie til at føre denne Sag igennem og faa det bedst mulige ud af det, faa akkurat det ud af det, som hvert enkelt Menneske indenfor Organisationerne kan ønske. At faa hvert Krav indenfor Organisationerne fyldstgjort kan man jo ikke forlange, men man kan forlange og vente af en Mand, at han kan faa ført igennem, hvad der overhovedet lader sig gennemføre, og hvis dette viser sig at være fuldstændig utilstrækkeligt, saa maa han træde tilbage og sige: Vi kan ikke komme

til Enighed om dette Spørgsmaal, vi maa ud i Kampen. Mig forekommer det, at kan man ikke indenfor sin Organisation — det gælder baade Arbejdsgivernes og Arbejdernes — finde en Mand, til hvem man har saa megen Tillid, saa viser det tilbage paa Organisationerne selv, saa er det en Falliterklæring.

I det hele taget mener jeg, man gør vel i under disse store Konflikter at erindre, hvor megen Betydning det har for deres Udbrud, at der savnes Tillid mellem Parterne. Jeg er overbevist om, at man kunde komme over mangen en Meningsforskel i Henseende til Løn baade fra den ene og fra den anden Side, hvis der var fuld Tillid mellem Parterne til, at det, de nu udtalte om deres Forhold, var virkelig ogsaa sandt; men en saadan Tillid mangler, og denne Mangel kommer ogsaa frem i Modstanden imod § 8 om de Oplysninger, der skal kunne gives. Ogsaa der nærer man Mistillid, ogsaa der nærer man Frygt for, at de Oplysninger, man giver, skal kunne anvendes af Konkurrenter. Paa den anden Side kan man jo heller ikke helt se bort fra et naturligt Krav fra Arbejdernes Side om at faa Oplysninger svarende til dem, de selv har maattet give, da det, Sagen drejer sig om, jo i Virkeligheden er et Kontraktspørgsmaal.

Ligesom nu det ærede Medlem Hr. P. Munch har udkastet formidlende Tanker mellem to Standpunkter paa et vigtigt Punkt, vil jeg ogsaa tillade mig at udkaste lignende Tanker med Hensyn til Spørgsmaalet her. Jeg vil bede det ærede Udvalg, der bliver nedsat, om at overveje, om det ikke var muligt, at der kunde blive udnævnt ligefrem Tillidsmænd — jeg kunde tænke mig f. Eks. statsanerkendte Revisorer, som var edsvorne, og som meinetwegen ogsaa blev særlig edsvorne i et Forhold som dette —, til hvem Oplysninger af denne Art og af mange andre Arter blev overgivet, og hvis Udtalelser i Henseende til, at Forholdet paa Grundlag af disse Oplysninger var saadan, som det nu blev fremstillet af disse Tillidsmænd, havde Kray paa at blive troet af begge Parter. Men jeg maa tilføje — og det maa jeg tilføje, hvad enten man finder denne Tanke værdig til Overvejelse i Udvalget eller ikke —, at jeg i